

Arrest

nr. 178 947 van 5 december 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 18 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 22 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 6 april 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 augustus 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 10 oktober 2013 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 november 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 16 juni 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2013 werd ingediend door :

[L., A.]

Geboren te [...] op [...]

en echtgenote

[L., A.]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Kosovo

wettelijke vertegenwoordigers van : [L., A.], geboren te [...] op [...]

[L., K.], geboren te [...] op [...]

[L., E.], geboren te [...] op [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij als moslims zich in 2012 hebben bekeerd tot het Christendom en dat zij als gevolg van deze beslissing hun land van herkomst hebben moeten ontvluchten. Ze zouden bedreigd en geïsoleerd zijn geweest . Betrokkenen leggen een beëdigde verklaring voor van de moeder van mevrouw [L., A.] (verklaring dd. 24.09.2013) , dit is gebaseerd op eigen verklaringen en kunnen niet weerhouden worden.

Inschrijvings- en schoolattest van hun oudste kind in de vrije basisschool Sint-Jozefsinstituut, dit zou hun bekering tot het christelijk geloof moeten aantonen. Dat zij daarom wegens bedreigingen hun land dienden te moeten verlaten. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dergelijke onderwijsinstellingen niet als inschrijvingsvereiste eisen dat hun leerlingen het christelijk geloof belijden. Zij staan ook open voor leerlingen met andere geloofsovertuigingen. Het feit dat hun oudste dochter in België kleuteronderwijs volgt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontnomen.

De elementen integratie, namelijk het feit dat zij hun oudste kind in een kleuterschool hebben ingeschreven, waar het Nederlands leert, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn de overige bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen deelt verweerder mee dat de thans bestreden inreisverboden van 22 november 2013 zijn ingetrokken. In dit verband ligt een intrekkingbeslissing van 29 juli 2016 voor.

De Raad benadrukt dat deze intrekkingbeslissing tot gevolg heeft dat de thans bestreden inreisverboden met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus worden geacht nooit te hebben bestaan. Het beroep tot nietigverklaring is, voor zover dit is gericht tegen de bestreden inreisverboden, bijgevolg zonder voorwerp en dient te worden verworpen (RvS 14 juni 2006, nr. 160.104; RvS 26 februari 2009, nr. 190.905).

2.2. Ter terechtzitting wijzen verzoekers erop dat hen intussen nieuwe inreisverboden werden opgelegd. Zij vragen dat huidig beroep samen zou worden behandeld met het beroep zoals dit intussen aanhangig is gemaakt bij de Raad tegen deze nieuwe inreisverboden. Verzoekers overtuigen de Raad evenwel niet van de noodzaak om huidig beroep gericht tegen de beslissing van 2 november 2013 waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard samen te behandelen met het beroep gericht tegen de nieuwe inreisverboden die hen op 20 september 2016 werden opgelegd. Zij brengen geen concrete argumenten in dit verband aan. De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de debatten in beide zaken dermate verknocht zijn dat een gezamenlijke behandeling zich opdringt. Het verzoek tot samenvoeging wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van 22 november 2013 waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als zijnde de bestreden beslissing)

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijnvereiste, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij hun aanvraag onontvankelijk heeft verklaard en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56 146; R.v.St. nr. 55 204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben verzoekers hun leven opgebouwd in België, zij verblijven al meer dan 4 jaar in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing! Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd aangezien verwerende partij weigert dit te doen!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers. Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

2. Betrokkenen beweren dat zij als moslims zich in 2012 hebben bekeerd tot het Christendom en dat zij als gevolg van deze beslissing hun land van herkomst hebben moeten ontvluchten. Ze zouden bedreigd en geïsoleerd zijn geweest. Betrokkenen leggen een beëdigde verklaring voor van de moeder van mevrouw [L. A.] (verklaring d.d. 24.09.2013), dit is gebaseerd op eigen verklaringen en kunnen niet weerhouden worden.

Verzoekers zijn al meer dan vier jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Voor cliënten die de Kosovaarse nationaliteit hebben en zich bekeerd hebben naar het Christendom is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst zijnde Kosovo.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan 4 jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en zij vrezen voor hun leven??

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

3. Inschrijvings- en schoolattest van hun oudste kind in de vrije basisschool Sint-Jozefinstituut, dit zou hun bekering tot het christelijk geloof moeten aantonen. Dat zij daarom wegens bedreigingen hun land dienden te moeten verlaten.

Integendeel tot wat verwerende partij stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

De aanvraag dateert van 2013, hierdoor gaan ondertussen alle kinderen van verzoekers naar school en niet enkel meer de oudste. De kinderen zijn geboren in 2008, 2010 en 2013.

Dat uit het dossier blijkt dat er wel degelijk een reeks van bewijzen aan verwerende partij zijn overgemaakt om de scholing van de kinderen aan te tonen.

Verzoekers en hun minderjarige kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Deze stukken zijn aan verwerende partij overgemaakt.

Gelieve nogmaals in bijlage de nodige stukken terug te willen vinden, waaruit blijkt dat de minderjarige kinderen van verzoekers wel degelijk naar school gaan!

Bovendien kan in dit dossier worden vastgesteld dat deze stukken werden overgemaakt, in de verschillende procedures.

Verzoekers komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande en schoolplichtige kinderen.

Verwerende partij heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende of helemaal geen rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Zo is het jongste kind in Deurne geboren, waardoor zij enkel maar België kent en nooit ergens anders verbleven heeft. Zij is opgegroeid met de Nederlandse taal en de Belgische normen en waarden. Ook de andere kinderen zijn opgegroeid in België. Zij zijn sinds zij in België verblijven nooit elders geweest.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande en schoolplichtige kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Gezien het feit dat ondertussen (meer dan 3 jaar na de aanvraag en de beslissing!) alle kinderen in België naar school gaan en hier schoolplichtig zijn.

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, is al een buitengewone omstandigheid.

Immers, Verzoekers kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Waar zouden zij bovendien terecht kunnen?!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Waar kunnen zij opgevangen worden in afwachting van de behandeling van hun aanvraag? In welke school zouden zij terecht kunnen?

Zoals verzoekers hierboven al aangaven is 1 minderjarig kind zelfs in België geboren! Zij heeft nooit elders verbleven en nooit iets anders gekend.

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe zou men ook in het geval van de kinderen nog maar kunnen spreken van een "land van herkomst"?! Het jongste kind is er nog nooit geweest en de andere 2 kinderen waren 4 en 2 jaar toen verzoekers Kosovo zijn ontvlucht.

Verzoekers verblijven al 4 jaar in België!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen.

Dat het feit dat verzoekers in België verblijven, in afwachting van hun procedure en waar zij een veilig leven kunnen leiden samen met de kinderen en een degelijke opleiding voor de kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zouden gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen!

Verzoekers wonen en leven hier! Dat verzoekers hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers nogmaals op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders!

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De belangen van de kinderen mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekers is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie.

Dit is echter flagrant onzorgvuldig en getuigt ook niet van enig onderzoek!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niet te hoeven doen!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Men had hier de kans toe na een eerder vernietigingsarrest van uw Raad, maar men heeft deze kans onbenut gelaten.

Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier van verzoekers minstens één keer grondig te onderzoeken.

Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoekers aanhalen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Eens te meer daar verwerende partij alle elementen aangehaald door verzoekers niet ontkent. Men stelt gemakkelijkschijnshalve hier geen rekening mee te moeten houden. Dit is flagrant onjuist! Verzoekers hebben nooit documenten achter gehouden. Zij waren altijd gewillig om mee te werken met verwerende partij.

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden, herenigd kunnen zijn met hun kinderen en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was! Dat de procedures ook onredelijk lang geduurd hebben, ze zijn pas 3 jaar (!!) na de genomen beslissing hiervan op de hoogte gesteld.

Dat dit verzoekers niet verweten kan worden en dat verwerende partij hier zelf de gevolgen maar moet voor dragen!

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes. Het jongste kind is namelijk hier geboren. De oudere kinderen hebben amper 4 en 2 jaar in Kosovo geleefd!

Zij kennen daar niets of niemand indien zij dienen terug te keren.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Men mag niet uit het oog verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen. Het mag duidelijk zijn dat dit van toepassing is op de situatie van verzoekers!

Hier wordt andermaal met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

De aanvraag wordt ook niet rechtlijnig met andere dossiers behandeld! Niet alleen stelt men steeds dat integratie vereist is, maar er wordt ook een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst t.o.v. dat in België.

Doch, men vergelijkt deze alleen maar indien het in het nadeel van cliënten speelt. Hier weigert men rekening te houden met het verblijf van de kinderen, dat uiteraard langer is in België, dan in het land van herkomst. Meer nog, het jongste kind is nog nooit in Kosovo geweest!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de ouders!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op onderwijs!

Verzoekers wensen te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle

in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

De band tussen verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, verwerende partij acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat verwerende stelt, men er niet ‘zonder meer’ van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren. Een grondig en individueel onderzoek is vereist.

4. De elementen integratie, namelijk het feit dat zij hun oudste kind in een kleuterschool hebben ingeschreven, waar het Nederlands leert, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 va, de wet va, 15.12.1980.

Verzoekers zijn van mening dat hun integratie, nl. het oudste kind in de kleuterschool wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verwerende partij dient te motiveren waarom hun integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het ondertussen langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en het dossier niet grondig te onderzoeken.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn!

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken in het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door verwerende partij.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun ondertussen langdurig verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, het feit dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het beginsel van de redelijke termijn."

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonde dat er

buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers geven aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom het feit dat het oudste kind is ingeschreven in een kleuterschool waar het Nederlands leert niet wordt weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Zij verliezen hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat deze omstandigheid betrekking heeft op de integratie en de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dit element in het kader van het gegrondheidsonderzoek kan worden onderzocht. Nu verzoekers in hun verblijfsaanvraag dit gegeven als dusdanig niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid – doch in het kader van de buitengewone omstandigheden louter verwezen naar de inschrijving in een katholieke onderwijsinstelling ter staving van hun bekering tot het christendom – kan niet worden ingezien dat een verdere motivering hieromtrent in de bestreden beslissing zich opdroeg. In zoverre verzoekers stellen dat ten onrechte niet wordt gemotiveerd omtrent hun integratie en hun langdurig verblijf in België, kan de Raad verder ook op dit punt enkel vaststellen dat zij deze elementen in hun verblijfsaanvraag op geen enkele wijze aanbrachten ter staving van de buitengewone omstandigheden. Er blijkt aldus geenszins dat enige motivering was vereist waarom gelet op deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden voorliggen.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of de in het kader van de gegrondheid van de aanvraag ingeroepen elementen van integratie konden worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij schrijven van 6 april 2013 reeds een eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben gericht tot het bestuur. Wat de buitengewone omstandigheden betreft, verwezen zij naar hun bekering tot het christendom in hun land van herkomst waarbij zij stelden omwille van bedreigingen hun land te hebben ontvlucht. Verweerder weerhield in zijn beslissing van 23 augustus 2013 geen buitengewone omstandigheden, nu verzoekers nalieten op dit punt hun beweringen met bewijzen te staven. Verweerder wees erop dat verzoekers enkel een inschrijvings- en schoolattest voor hun oudste kind in een katholieke onderwijsinstelling voorlegden, doch dergelijke attesten niet aantonen dat zij voorheen moslim waren, dat zij daarom wegens bedreigingen hun land dienden te verlaten, dat hun huis in het land van herkomst het voorwerp zou hebben uitgemaakt van inbraak en vernieling of dat hun terugkeer niet op prijs zou worden gesteld. Tevens benadrukte verweerder dat dergelijke onderwijsinstellingen niet vereisen dat hun leerlingen het christelijke geloof belijden en zij ook openstaan voor leerlingen met andere geloofsovertuigingen.

Bij schrijven gedateerd op 10 oktober 2013 dienden verzoekers vervolgens de thans voorliggende verblijfsaanvraag in. Wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, en de buitengewone omstandigheden, verwezen zij andermaal naar hun bekering tot het christendom in hun land van herkomst, waarna zij als gevolg van bedreigingen hun land dienden te ontvluchten. Zij gaven aan in dit verband een bijkomend bewijsstuk te willen voorliggen, met name een *“notarieel beëdigde verklaring van de moeder van tweede verzoekster”* en voegden eveneens nieuwe schoolattesten van het Sint-Jozefinstituut te Borsbeek alsook een attest van de parochie Sint Jacob te Borsbeek.

In zoverre verzoekers thans in hun middel betogen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden gelet op de duur dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en de gegevens dat zij hun leven hier hebben opgebouwd, zij nergens nog terecht kunnen in hun land van herkomst en zij een blanco strafblad hebben en werkbereid zijn, benadrukt de Raad dat verzoekers deze elementen als dusdanig in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben aangebracht als buitengewone omstandigheden. Zij kunnen aldus niet dienstig aanvoeren dat verweerder hierop ten onrechte niet is ingegaan in zijn beslissing of deze elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Het kwam aan verzoekers toe om in hun verblijfsaanvraag op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke buitengewone omstandigheden zij zich wensten te beroepen. Ook waar verzoekers thans betogen dat zij in hun land van herkomst vrezen voor willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, brachten zij een dergelijk betoog in hun verblijfsaanvraag als dusdanig niet aan wat de ontvankelijkheid betreft laat staan dat zij in dit verband dan enig begin van bewijs van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zouden hebben aangebracht.

Verzoekers uiten kritiek op de motivering in de bestreden beslissing waarbij het door hen aangevoerde dat zij in hun land van herkomst gevaar lopen omwille van hun bekering tot het christendom niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. In dit verband wordt in wezen gemotiveerd dat geen of onvoldoende bewijs voorligt ter ondersteuning van dit betoog, nu wordt gesteld dat deze ingeroepen

buitengewone omstandigheid louter is gebaseerd op verklaringen en dit niet kan volstaan. In dit verband wordt ook geduid dat het gegeven dat het oudste kind in België is ingeschreven in de vrije basisschool Sint-Jozefinstituut niet kan worden aanvaard als bewijs van hun christelijke geloofsovertuiging of van het gegeven dat zij als gevolg van bedreigingen hun herkomstland hebben moeten verlaten. Verweerder benadrukt dat *“dergelijke onderwijsinstellingen niet als inschrijvingsvereiste eisen dat hun leerlingen het christelijk geloof belijden”* en ook openstaan voor leerlingen met andere geloofsovertuigingen.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus heeft onderzocht of er gegronde redenen zijn dat niet van verzoekers kan worden verwacht dat zij terugkeren naar hun land van herkomst teneinde de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Verzoekers kunnen niet dienstig het tegendeel voorhouden. Er blijkt ook niet dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Verzoekers herhalen verder dat zij als gevolg van hun bekering tot het christendom onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij stellen te vrezen voor foltering en voor een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Door het louter volharden in hun standpunt zoals zij dit aanvoerden in hun verblijfsaanvraag, weerleggen verzoekers de door verweerder in dit verband voorziene motivering evenwel nog niet en tonen zij het kennelijk onredelijk karakter hiervan geenszins aan. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat verweerder in hun specifieke situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of in strijd met artikel 3 van het EVRM, door te oordelen dat de naar voor gebrachte loutere verklaringen van verzoekers of hun naaste familieleden niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van een bekering tot het christendom laat staan van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Verzoekers tonen ook geenszins aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat een bewijs van inschrijving in België aan een katholieke onderwijsinstelling geen bewijs vormt van een bekering tot het christendom, nu dergelijke onderwijsinstellingen openstaan voor leerlingen met andere geloofsovertuigingen, laat staan van het gegeven dat verzoekers hun herkomstland zijn moeten ontvluchten als gevolg van hun bekering. In deze situatie waarin verweerder geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden weerhield die aannemelijk maken dat verzoekers bij terugkeer naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, blijkt niet dat op verweerder de verplichting rustte om een verder onderzoek door te voeren. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij als gevolg van de bestreden beslissing hun leven in gevaar dienen te brengen. In dit verband kan ook nog worden aangestipt dat inzake de door verzoekers op 3 oktober 2016 ingediende asielaanvragen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2016 beslissingen werden genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. In deze beslissingen werd vastgesteld dat verzoekers *“anno 2016 nog steeds niet daadwerkelijk tot het katholicisme zijn bekeerd”* en er *“getwijfeld [kan] worden aan jullie wens zich tot het katholicisme te bekeren”*. Eveneens wordt geduid: *“Aangezien er aan de geloofwaardigheid van [jullie] verklaringen betreffende [jullie] bekering getwijfeld kan worden, kan er eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie problemen ten gevolge van deze bekeringswens. Dit wordt bevestigd door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Uit jullie regularisatieverzoek d.d. 6 april 2013 blijkt dat uw ouderlijke huis verscheidene malen het voorwerp was van vernieling en braak sinds uw vertrek uit Kosovo ten gevolge van uw bekering. Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat uw ouders geen problemen kenden (CGVS, p. 5; p. 17; CGVS echtgenote, p. 9).”* Bij arrest nr. 178 619 van 29 november 2016 verwierp de Raad het tegen deze laatste beslissingen ingestelde beroep. Hierbij werd de beoordeling omtrent het gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen in Kosovo omwille van een bekering tot het katholicisme bijgetreden.

Verzoekers betogen vervolgens dat het gegeven dat de kinderen in België naar school gaan wel degelijk een buitengewone omstandigheid is. Zij benadrukken dat het jongste kind in Deurne is geboren en enkel maar België kent, dat de andere kinderen amper enkele jaren in Kosovo hebben geleefd en dat zij zijn opgegroeid met de Nederlandse taal en de Belgische normen en waarden. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag, wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, enkel verwezen naar de inschrijving van hun kinderen aan een katholieke onderwijsinstelling in België ter staving van hun bekering tot het christendom en hun katholieke geloofsovertuiging, en niet naar de scholing van hun kinderen als dusdanig. Evenmin gaven zij aan dat de geboorte van het jongste kind in België, het korte verblijf van de andere kinderen in het land van herkomst of het gegeven dat de kinderen zijn opgegroeid in België en vertrouwd zijn geraakt met de Nederlandse taal en de Belgische normen en waarden voor hen buitengewone omstandigheden zouden zijn. Andermaal stelt de Raad dan ook vast dat niet blijkt dat verweerder hieromtrent diende te motiveren of deze elementen in rekening diende te brengen. Verweerder kon aldus stellen dat het gegeven dat kleuteronderwijs wordt genoten in

België kan worden onderzocht in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Enige kennelijke onredelijkheid kan in dit verband aldus geenszins worden aanvaard. In zoverre verzoekers betogen dat het hebben van schoolgaande en schoolplichtige kinderen een prangende humanitaire omstandigheid betreft die het toekennen van een verblijfsmachtiging rechtvaardigt, benadrukt de Raad dat verweerder zich in de bestreden beslissing enkel uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag en het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet over de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat ten tijde van het opstellen van het verzoekschrift – dit is meer dan drie jaar na de aanvraag en de bestreden beslissing, nu deze beslissing verzoekers pas op 16 juni 2016 ter kennis werd gebracht – alle kinderen naar school gaan in België en hier schoolplichtig zijn. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat de Raad zich bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de gegevens zoals deze op dat ogenblik voorhanden zijn.

Verzoekers verwijzen nog naar de bepalingen van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die handelen over het recht op onderwijs en de onderwijsdoelstellingen, om te stellen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij benadrukken hierbij dat de kinderen in België de beste kans hebben op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs. Verder verwijzen zij naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en rechtspraak van het Hof van Justitie om te stellen dat rekening diende te worden gehouden met de belangen van de kinderen. Zij stellen dat de band tussen hen en hun kinderen dient te worden gerespecteerd. Zij koppelen hun betoog vervolgens aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder de belangen van hun kinderen niet in rekening heeft gebracht. De Raad wijst er allereerst op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet speelt. In casu ligt enkel een beslissing voor waarin verweerder oordeelt dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheden hebben aangebracht die rechtvaardigen dat zij hun verblijfsaanvraag in België indienen. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekers toekwam om op concrete en duidelijke wijze aan te geven waaruit de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden precies bestaan. Indien zij zo van oordeel waren dat zij gelet op de belangen van hun kinderen hun verblijfsaanvraag in België moeten kunnen indienen, kwam het hen toe dit op concrete wijze aan te geven en te onderbouwen in hun verblijfsaanvraag. Het zijn zo ook in de eerste plaats verzoekers die kunnen inschatten of en op welke wijze de belangen van hun kinderen concreet in het gedrang zouden kunnen komen bij een terugkeer naar het land van herkomst teneinde via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden enkel wezen op de problemen die zij in hun land van herkomst zouden kennen omwille van hun bekering tot het christendom. Hierop is het bestuur ingegaan in de bestreden beslissing, doch het heeft geoordeeld dat verzoekers enig gevaar op deze grond geenszins concreet aannemelijk hebben gemaakt. Op deze motivering werd reeds ingegaan. Voor het overige brachten zij geen specifieke argumenten aan die erop wezen dat indien zij de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure dienden in te stellen de belangen van hun kinderen zouden kunnen worden geschaad. Nu verzoekers zulks nalieten en zodoende zelf niet aangaven dat de te nemen beslissing – buiten het argument van hun bekering tot het christendom – ernstige gevolgen zou hebben specifiek voor hun kinderen, kon verweerder ervan uitgaan dat op dit punt verder geen concrete elementen spelen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder in casu dienstig kan worden tegengeworpen dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing de belangen van de kinderen onvoldoende in rekening zou hebben gebracht of in het licht hiervan kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Enige miskennis van de aangehaalde bepalingen wordt, in het licht van hetgeen voorafgaat, aldus evenmin aangetoond, en dit daargelaten de vraag naar de directe werking van de verschillende aangehaalde bepalingen. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoekers in dit verband thans weliswaar betogen dat met de toekomst en de veiligheid van de kinderen wordt gespeeld, doch zonder dat in dit verband concrete elementen worden aangebracht. Er blijkt geenszins dat de kinderen van hun ouders zouden worden gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. Verzoekers brengen ook geenszins concrete argumenten of stukken aan die erop zouden wijzen dat de kinderen in hun land van herkomst geen deugdelijke onderwijskansen zouden kunnen genieten. Verzoekers beperken zich tot algemene stellingnames, zonder deze toe te passen op de specifieke situatie van hun kinderen en op concrete wijze aannemelijk te maken dat er in hoofdte van de kinderen alsnog redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen ernstig zou kunnen schaden. Er liggen geen concrete elementen voor dat de belangen van de kinderen, gelet ook op hun nog jonge leeftijd die maakt dat zij zich makkelijker kunnen aanpassen aan

een gewijzigde situatie, bij een terugkeer naar het land van herkomst ernstig in het gedrang zouden komen. In zoverre verzoekers nog stellen dat de belangen van de kinderen “*niet opgeofferd [mogen] worden voor de acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen of willen verwijten*”, benadrukt de Raad ook dat verweerder in de bestreden beslissing enkel heeft vastgesteld dat verzoekers de ingeroepen problemen als gevolg van hun bekering tot het christendom niet aannemelijk maakten en zodoende geen buitengewone omstandigheden aantoonde.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin werd vastgesteld dat er sprake was van een fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten derwijze dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd vastgesteld. Naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat de omstandigheden die hebben geleid tot dit arrest gelijkaardig zijn aan de omstandigheden zoals deze thans voorliggen. Verzoekers lichten in casu niet concreet toe waaruit dan wel een fragmentarische beoordeling van de voorliggende stukken zou moeten worden afgeleid en zulks blijkt geenszins.

In zoverre verzoekers in dit verband stellen dat verweerder de door hen aangehaalde elementen niet ontkent doch er gemakkelijkschwege geen rekening mee houdt, gaan zij voorbij aan de duidelijke motivering in de bestreden beslissing waarbij verweerder aangeeft het door verzoekers aangevoerde inzake hun bekering tot het christendom niet te weerhouden bij gebreke van (bewijskrachtig) bewijs. Zij weerleggen de voorzienen motivering andermaal niet. Ook door te benadrukken dat zij nooit documenten hebben achtergehouden, wordt de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegd. Op geen enkele wijze geeft verweerder aan dat verzoekers gegevens of stukken zouden hebben achtergehouden.

De Raad herhaalt vervolgens dat verzoekers hun integratie en langdurig verblijf in België als dusdanig niet hebben aangebracht als buitengewone omstandigheden, waardoor geenszins blijkt dat het bestuur hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. In voorliggende zaak kan evenmin worden besloten tot een miskenning van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Binnen het tijdsbestek van één maand werd inzake verzoekers' verblijfsaanvraag zo reeds een beslissing genomen. Het gegeven dat de bestreden beslissing vervolgens pas in de loop van 2016 aan verzoekers ter kennis kon worden gebracht, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Een eventueel gebrek in de kennisgeving of het feit dat een beslissing pas na verloop van een zekere tijd ter kennis werd gebracht, tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

3.2.5. Verzoekers voeren nog een schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij geven in dit verband aan dat in andere dossiers een afweging wordt gemaakt “*van de duur van het verblijf in het land van herkomst t.o.v. dat in België*”, terwijl dit in hun geval niet is gebeurd en waarbij zij benadrukken dat dit specifiek wat hun kinderen betreft van belang was. Naast het gegeven dat verzoekers geen stukken bijbrengen ter staving van het door hen gestelde, benadrukt de Raad dat verzoekers zich in hun verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden niet steunden op een integratie of een langdurig verblijf in België van henzelf of hun kinderen, zodat zij ook geen verwachting konden koesteren dat een dergelijke integratie of een dergelijk verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in rekening zou zijn gebracht en niet blijkt dat zij

dienstig kunnen verwijzen naar dossiers waarin dergelijke elementen wel werden aangebracht in het kader van de ontvankelijkheid. Er liggen zo immers geen gelijke situaties voor. Een verdere concrete toelichting in dit verband ontbreekt ook. Een schending van deze beginselen kan aldus niet worden vastgesteld.

3.2.6. In zoverre het de bedoeling is van verzoekers om ook een schending in te roepen van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat om te kunnen besluiten tot een schending van dit verdragsartikel zij dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij dienen terug te keren, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals reeds werd vastgesteld, kon verweerder oordelen dat verzoekers zich op dit punt beperken tot loutere verklaringen van henzelf en nauwe familieleden zonder dat als dusdanig een begin van bewijs voorlag van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Een miskennis van dit verdragsartikel kan aldus niet worden vastgesteld. In dit verband wordt ten slotte verwezen naar het reeds aangehaalde arrest nr. 178 619 van 29 november 2016 waarbij de Raad de beroep verwierp dat verzoekers instelden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016. De recente beoordeling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is zonder voorwerp in zoverre het is gericht tegen de bestreden inreisverboden. Verzoekers hebben daarnaast geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS